

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRA IÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Entre l'espasa i la paret

Es tan brutal la coacció que s'exerceix, avui, sobre els que escrivim als periòdics, que no sabem si demanar el restabliment de la censura.

No ho fem, perquè, amb tots els seus inconvenients, preferim la llibertat; perquè, posats a escollir entre morir lliures i viure essent esclaus, l'elecció no és dubtosa per a nosaltres.

Sí, però, que hem de confessar que ens trobem entre l'espasa i la paret, o, millor dit, entre dues espases, la dels dictadors i la de la justícia.

¿De quina de les dues hem d'ésser víctimes? Heu-vos aci la qüestió.

Probablement, d'ambdues. Primer, de la una; després, de l'altra.

L'innegable és que no podem estar sense un d'aquests punyals clavats al pit.

Abans eren elsensors els que ens ofegaven. Ara són els policíes, els jutges, els escrivans i els agutzils, els que ens aniquilen.

Els que ens aniquilen, sí. Perquè, ¿què és més que un aniquilament, la suspensió de "Solidaridad Obrera"?

Deixem de banda l'aspecte moral de la qüestió, que és el més greu i del que ja s'ha ocupat tota la Premsa liberal d'Espanya.

¿El pa dels redactors, dels empleats de l'administració, dels obrers de la impremta del diari sindicalista, no és tan sagrat com el del senyor governador, com el del bisbe, com el del president de l'Audiència?

¿I així com així i sense més ni més, es pot condemnar a la fam, que pels petits pot ésser la mort, a daes dotzenes de famílies?

Això no és just, vaja. Això és una iniquitat, un crim.

¿I el cas del director del diari republicà de Castelló de la Plana, "Libertad"?

¿No clama al cel també?

Dóna aquest company, que és advocat i farmacèutic, una conferència, en fa una ressenya al periòdic, la justícia militar intervé, decreta el processament i la presó sense fiança del senyor Castelló Soler—així s'anomena el susdit correligionari—, i fins ara.

I deien que s'havia acabat la dictadura. I ens repeteixen, cada dia, que anem cap a la normalitat.

¿Volen fer el favor de dir-me vostès què en pensen de fot això?

Un codi que és una vergonya

La rastellera de denúncies per delictes d'impremta, contra els periòdics, en alguns casos arribant a la suspensió—"Solidaridad Obrera"—, ens recorda, amb prou eloqüència, l'obra de la dictadura.

Aquesta intervingué en tot i pertot. Subvertí totes les coses. Les seves mans pecadores no deixaren en pau cap valor. I si en tot allò que intervingué la dictadura fou demostrada la manca de condicions que per als afers públics tenien els seus homes, encara hi ha un altre aspecte on aquesta inèpcia hi és palesada amb més relleu i amb més llum, això és, en el Codi promulgat l'any 1928; més conegut pel Codi de Galo Ponte.

Dir que l'esperit d'aquest cos jurídic revela una concepció gairebé bàrbara de l'Estat, de les lleis, de les relacions socials, dels homes, fóra repetir una cosa que la sap ja tot el món, que tot el món ja se n'ha adonat. I si a tot el món ja ho saben, no cal dir que a Espanya no hi ha un recó, un cal

poble, una aldea, un llogarret, que llurs habitants no sàpiguen que el Codi de Galo Ponte és un insult, una injúria, un ret descarat a la lògica i a l'enteniment.

En aquest aspecte, l'obra de la Dictadura és una cosa de les més menyspreables. Però encara hi ha quelcom pitjor que l'obra de la Dictadura: la continuació, la segona part.

Aquells homes de la primera tongada, de la primera emissió, foren responsables de l'atropell que amb el poble cometeren, de la vulneració de les lleis, de governar contra l'opinió i la voluntat del país, tot imposant-li normes que la consciència col·lectiva rebutjava. No obstant, tenien a favor seu el ben o mal intencionat propòsit que duïen en escalar el Poder.

En canvi, ¿quina disculpa pot al·legar el Govern d'ara en mantenir, de la forma que ho fa, disposicions dictatorials que deshonren i envileixen un poble? Aquests homes, segons ells mateixos han dit i repetit, vingueren a normalitzar la vida del país, a restablir l'exercici del dret, a fer que l'estat jurídic i social del poble entrés de nou i de ple en les seves vies. Vingueren—són pa-

raules d'ells—a restablir la calma dels esperits.

I, ¿pot considerar-se possible el restabliment de la calma dels esperits, l'exercici del dret, la normalitat jurídica i social, el retorn a les garanties constitucionals, mentre sigui llei, i s'apliqui, el Codi de Galo Ponte? Ho hem dit ja varies vegades. Ho repe-

tim avui. Ho repetirem tantes vegades com calgui. El codi que formulà, aprovà i imposà la dictadura és una vergonya, una indignitat, un atemptat contra la lògica, contra l'enteniment i contra el respecte que al poble és degut. I mentre no sigui derogat, caldrà repetir-ho fins que els sords ens sentin.

ANGEL PESTAÑA

Política interplanetària

—Vaig a veure si el feixisme té èxit a la lluna perquè aquí no té el que jo voldria.

—Altra vegada, la mateixa funció?
—Però, aquesta companyia, ho fa tan malament o pitjor que l'altra.

Com entenen l'ordre

En pocs dies de diferència, han estat celebrats a la nostra ciutat tres actes populars. En tots tres hi ha pres part el poble, la massa anònima que dona relleu a les grans coses. En cap d'ells, però, no hi ha hagut alteracions d'ordre, ni ha passat pel cap de ningú que algun brètol pogués torbar la tranquil·litat de l'acte. Tots els que hi anaven, eren menats per un mateix ideal i, la sang per les seves venes hi corria més rebel que mai. Tots ens sentíem més catalans que l'altra gent, aquella que sota una invocació a l'ordre, aprofiten les avinenteses per a col·laborar amb els guardadors de l'ordre.

menys que ara, un ambient patriòtic més feble que ara, l'han torbat. Per què?

Aquests dies hem notat que els que diuen guardar l'ordre i acaricien les nostres espalles sense solta ni volta, no feien acte de presència en els llocs on era el públic, el poble. I, sense ells, l'ordre era complet. En altres ocasions, la presència d'individus uniformats, a les ordres de persones inconscients, massa desitjoses de complir les lleis que ells trepitgen, han motivat alteracions immediates.

De la qual cosa es desprèn que, si l'ordre és alterat moltes vegades, és per ganes de què s'alteri, per a poder fer ús d'aquesta menyspreable autoritat que tenen entesa certa gent.

Quedem, doncs, que molta gent, un ambient patriòtic, no alteren l'ordre per a res. Per què?

Entenen l'ordre a la seva manera. No deixant tranquil cap ciutadà, pel sol fet d'ésser un digne ciutadà de la terra que odien.

En altres ocasions, molta gent, però

Espurnes de la setmana

Advertim que té raó qui va dir que la U. P. va ésser la reunió de tots els ases, lladres i cursis del país.

No sabem si els dictadors, els que ofegaren les llibertats del país, tindran la barra de presentar-se candidats a diputats; però si fos així, els pobles deurien rebre'ls de tal manera, que no els quedessin ganes de tornar-hi.

Aquells cops de roc de Galícia són exemplars i dignes.

Eren els d'un poble que es rebella i demostra el seu veritable esperit liberal.

Demostraríem ésser uns xais incorregibles si no escarmentéssim de manera exemplar tots aquells que en sis anys, quatre mesos i tretze dies trepitjaren la llei fonamental del país.

Cal tenir un esperit de civilitat enlairat. No és possible que no tinguin càstig els lladres, els bandolers i els ases que van convertir el país en el camp ampli i sense horitzó per a tota mena de robatoris i de pocsoltes.

No ens cansarem de dir que la Dictadura va ésser el més gran "tinglado" muntat per a explotar un país.

Quan hom pensa que fins aquells polítics de l'antic règim que semblaven d'una immoralitat més que nefasta, al costat dels administratius i regeneradors, eren sants d'altar!

Si la Fatalitat no ho hagués volgut, la

Dictadura no s'hauria imposat al país. Però és que la Fatalitat ho volia.

La Fatalitat és a Llapissera el que un ou a un altre ou (*Gregueria*).

Hem de tornar a recordar aquells versets de Luis de Tapia:

*"Clama la nació entera
que se vaya Llapissera..."*

Que se'n vagi Llapissera, l'empresari de la Banda d'"El Empastre", que de la Banda ja ens en cuidarem nosaltres.

Emprèstits, negocis bruts, monopolis, explotacions, política financiera ruïnosa, país sense llei, destrucció de l'Exèrcit, desfeta de la Magistratura, etc. Tot això són els set anys... sense llei...

I quan hom pensa que el Comte de Montseny es va poder considerar algú en aquests set anys!

I que va ésser personalitat l'ex-pallasso de la Bomba del Torín: Joan Agustí!

Els bisbes s'han reunit. Diuen que per res. Ja!

El senyor Milans del Bosch, ex-governador civil de Barcelona, encara és president del Comitè Regulador Cotonaire.

Tira, peixet!

Són sords d'entiment els que creuen que unes eleccions poden resoldre el problema transformador del país.

Saragossa! Sevilla! València! Bilbao! Pobles que esteneu la mà a Catalunya. Mercès!

Catalunya té un plet a liquidar. Penseu que també el va liquidar Irlanda. L'estructuració d'un Estat no vol pas dir enemistats. Vol dir comprensió.

I això sí que és clar com l'aigua.

Fixeu-vos que els més intransigents, que els més incomprensius, són els més ignorants i els més incapacitats.

Mantes vegades havíem escrit aquestes paraules:

Lladres! Lladres! Lladres!
I la censura implacablement la **taxava**.
Per què?
Es que endevinava a qui alludíem?
Si ho endevinava, volia dir que estava d'acord amb nosaltres i que comprenia que ho eren.

Ajuntaments Administratius.
Menys política i més administració.
Ja l'han vista, l'administració!
Lladres! Lladres!! Lladres!!!

Nosaltres no creiem en què el règim es pugui democratitzar.

Creiem, com **Marcel·lí Domingo**, que la Dictadura tornarà o quan el règim se senti definitivament fort o quan es cregui definitivament perdut.

Què han fet i què faran els homes d'esquerra?

Quina pena ens fan aquests homes curts de vista que van pels districtes de Catalunya venent-se la consciència per una acta de diputat!

No oblideu, amics, que, generalment, els polítics-tècnics són uns cavallers d'indústria, venuts a totes les forces potents de la burgesia internacional més feréstega.

L'autor de l'"Elogi de Catalunya", senyor Vallés i Pujals, va ésser xiutat l'altre dia per donar una conferència pública.

Però es que creu l'ex-president de la Diputació que la gent no té memòria?

Un homenatge de per riure

Els pupins de Gràcia se'ns han definit perfectes humoristes. Per a celebrar la castanyada de Tots Sants, varen organitzar una festa íntima, en la qual hi varen haver coses tan serioses com discursos, brindis i examen dels valors polítics de la primera dictadura, i altres de grimègia, com castanyes, panellets i ball, i acabaren la festa, transcendental en la història, cantant a peu dret la "Marxa real".

Els pupins de Gràcia fan bé de no prendre's les coses massa seriosament. És la única manera de conformar-se amb la seva desfeta si conviden els concorrents amb un lonx després de cada homenatge que facin a la seva gent. I és la manera que conservaran alguns socis: afartant-los!

"La Campana de Gràcia" denuncida

La setmana passada fou denunciada "La Campana de Gràcia", per un article del nostre company Jaume Passarell.

Francament, ja ens començàvem a avergonyir de no ésser denunciats, de no ésser perseguits. Ja feiem un paper ridícul. Tots els periòdics dignes eren perseguits i denunciats. I nosaltres, no. Això era, veritablement, llastimos.

Aquesta denúncia ens ha posat de bon humor, ens ha tornat les energies.

LA CAMPANA DE GRACIA, pes: a qui pesi, seguirà parlant clar!

SALLEN

Aquesta vila, com pot veure's, està condemnada a viure a perennitat un caire antagònic al seu nivell cultural.

Una vegada més, hom ha pogut veure fer el trasllat d'un cadàver amb el carro que diàriament recull les escombraries.

¿Fins a quan, hom haurà d'ésser espectador d'aquests "fort-faits" jurídics? Perquè el què vaig a exposar vertaderament n'hi ha per tant, ultra no ésser el primer, puix en altres ocasions es féu el trasllat de morts amb carro de trabuc i sense tapar-los solament.

Havent-se passat avis al jutjat de què es personés vora el riu on hi havia un ofegat i dictar l'aixecament de llur cadàver per a traslladar-lo al cementiri, s'hi presentaren, al cap de tres hores (quan els vingué bé, pel que es veu), i ultra aquesta "primada" ordenaren fer llur trasllat amb el carro encarregat de la neteja pública, i al compàs de la per tothom coneguda campaneta, i per més escarni encara, el dirigent del carro improvisat presumia tot l'equip d'escombraire (gorra, brusa i cinturó).

¿Es lícit l'acurat servei d'aquests trasllats? Francament, em sembla que no.

¿Quina llei humana i quina "llei de Déu" empara verificar un enterrament amb tan poc de respecte?

¿Es que a un mort, si no surt d'una llar, acompanyat de la cantarella d'uns capellans, no se li ha de tenir cap respecte ni consideració?

Vertaderament, qui més de Déu parla, més l'escarneix.

La junta de sanitat, o a qui pertanyi, ha d'interessar-s'hi, en què no es repetixi semblant cas. Cas de no fer-ho, seguirà en peu aquesta paradoxa: Sallent té sols les autoritats per anar a lluir el "garbo" a les processons.

J. G.

SOLSONA

Què fa la Cambra de Comerç? Per què fou elegida? Potser per atropellar la dependència dels comerciants? No hi ha pas dret en el que està passant: Que de les sis del matí fins les onze del vespre sigui necessari tenir les botigues obertes.

¿Es que les lleis del treball i els drets dels treballadors es dictaren diferent per Solsona que pels altres pobles?

I, encara no és això el pitjor: El més trist és que en una fàbrica de teixits hi treballin una quarantena d'infants exclúits de l'escola que ni les parets han vist mai. Això fa esborronar. Perden el seu esdevenidor per una porqueria. El que guanya més, guanya deu pessetes setmanals. El que més!

Els ganiveters treballen de les cinc del matí fins les nou del vespre, per no arribar a guanyar un duro de jornada.

A les farineres encara treballen deu hores sense augment de sou.

Però, ja està vist; la majoria de membres que formen la Cambra té dependència i li convé treure-li el suc, El president és el senyor G. L'exclusivista del servei d'autos de Solsona a Manresa, de Manresa a Vic, etc. Un acaparador, un monopolitzador i un... d'aquells de la funesta Dictadura.

La Cambra fou elegida només per un moment de política reumàtica. Un moment que tots els comercians buscaven els vots com qui demana caritat. I, per què? Per quedar-se a casa. Mai més no s'han reunit.

Doncs, apa, treballadors, un cop de mà per acabar aquesta tirania que ens vol escórrer fins l'última gota de sang, i si encara nosaltres no podem fruit de tan noble protesta, fem els possibles perquè puguin fruit-ne els homes de demà.

UN TREBALLADOR

El Groc (Argentona). — Es massa personal. Antoni Josep. — Anirà la carta. Atzavara. — Us diem igual.